

Gebroken meisjes

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Simone St. James

Gebroken meisjes

Vertaald door Iris Bol
en Marcel Rouwé

Ambo|Anthos
Amsterdam



ISBN 978 90 263 4458 9

© 2018 Simone Seguin

All rights reserved including the right of
reproduction in whole or in part in any form.

© 2018 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos uitgevers,
Amsterdam en Iris Bol en Marcel Rouwé

Oorspronkelijke titel *The Broken Girls*

Oorspronkelijke uitgever Berkley, an imprint of Penguin
Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC

Omslagontwerp © Janine Jansen, gebaseerd
op een ontwerp van Sarah Oberrender

Omslagillustratie © Mohamad Itani/Arcangel Images (gebroken ruit);

© Alexandre Cappellari/Arcangel Images (spookgebouw)

Foto auteur © Adam Hunter

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Dit boek is voor mijn moeder, de grootste heldin die ik ken.
Ik hou van je, mam.

Proloog

Barrons, Vermont

November 1950

De zon verdween achter de horizon toen het meisje het hoogste punt van de helling in Old Barrons Road bereikte. Het werd avond en ze moest nog bijna vijf kilometer lopen.

Als hier de avondschemering viel, werd het koud en verkleurde de hemel tot een paarsachtig blauw, een licht dat de details liet vervagen, alsof je door rook heen keek. Het meisje kneep haar ogen tot spleetjes en keek achterom naar de weg die achter haar omhoogging. De wind blies haar haren in de war en drong door de dunne stof van haar kraag heen, maar ze zag niemand die haar volgde.

Maar toch dacht ze: sneller!

Ze haastte zich langs de helling naar beneden, waarbij haar degelijke schoolmeisjesschoenen tegen steentjes op het kapotte wegdek schopten en haar lange benen zich bewogen als die van een veulen terwijl ze haar evenwicht bewaarde. Haar grijze wollen rok was haar te klein geworden – die hing inmiddels boven haar knie – maar daar was niets aan te doen. De rok van haar schooluniform zat in de koffer die tegen haar benen sloeg, en die zou ze heel spoedig weer aantrekken.

Als ik geluk heb.

Houd op, stommeling. Stommeling!

Sneller.

Met haar bezwete handpalmen omklemde ze het handvat van de koffer. Ze had de koffer bijna laten vallen toen ze hem gehaast uit de bus had gesjord. Zweet prikte in haar rug en haar oksels terwijl ze omhoogkeek naar de ramen van de bus.

Gaat het wel met je? had de buschauffeur gevraagd toen iets in de paniek op het gezicht van het tienermeisje door zijn desinteresse heen had geprikt.

Ja, ja. Ze had hem een gemaakt glimlachje toegeworpen, vervolgens kort naar hem gezwaaid en zich daarna omgedraaid, waarbij de koffer tegen haar knieën had geslagen, alsof ze jachtig door een drukke straat in een grote stad liep, hoewel ze zich in feite langzaam voortbewoog over een gebarsten stuk wegdek dat slechts bekendstond als North Road. De schaduwen waren langer geworden, en ze had een korte blik achterom geworpen toen de deur van de bus dichtging, en nog een keer toen de bus verder reed.

Er was niemand anders uitgestapt. De enige geluiden waren het geknars van haar schoenen en het gekras van een kraai in de verte. Ze was alleen.

Niemand was haar gevolgd.

Nog niet.

Ze kwam onder aan de helling van Old Barrons Road, hijgend van haast. Ze dwong zichzelf om vooruit te blijven kijken. Als ze achteromkeek, zou ze het over zichzelf afroepen. Als ze alleen maar vooruitkeek, zou het wegblijven.

Opnieuw blies er een koude windvlaag die haar zweet tot ijs liet bevriezen. Ze boog voorover en dwong haar lichaam om sneller te lopen. Als ze tussen de bomen door zou gaan, zou ze een diagonaal afleggen die haar precies bij het sportveld bracht, waar ze in elk geval een kans had om iemand tegen het lijf te lopen op weg naar haar slaapzaal. Dat was een kortere route dan deze, die helemaal om het bos heen liep naar de hoofdboort van Idlewild Hall. Maar dat bete-

kende dat ze de weg moest verlaten en in het donker door het bos moest lopen. Ze zou kunnen verdwalen. Ze kon geen keuze maken.

Haar hart sloeg een keer over achter haar ribbenkast en ging daarna weer verder met bonzen. Van inspanning ging haar hart altijd sneller slaan, net als van angst. Het giftige mengsel van beide zorgde ervoor dat ze een minuutje licht in haar hoofd werd en niet in staat was om te denken. Haar lichaam was nog altijd niet helemaal hersteld. Hoewel ze vijftien was, waren haar borsten klein en was ze pas vorig jaar gaan menstrueren. De dokter had haar gewaarschuwd dat er een vertraging zou optreden, volkomen normaal, een biologisch gevolg van ondervoeding. *Je bent nog jong en je zult ervan herstellen*, had hij gezegd, *maar het is hels voor het lichaam*. Die zinsnede had nog een tijdje bij haar nagegalmd en was door de warboel van haar gedachten gesijpeld. *Hels voor het lichaam*. Op een bepaalde, wrange manier was het zelfs grappig. Toen haar verre verwanten haar na afloop hadden aangestaard en haar hadden gevraagd wat de dokter had gezegd, had ze onwillekeurig geantwoord: *Hij zei dat het hels is voor het lichaam*. Na de verbijsterde blikken die daarop waren gevolgd, had ze geprobeerd iets opbeurends te zeggen: *In elk geval heb ik al mijn tanden nog*. Daarop hadden ze hun blik afgewend, die Amerikanen die niet begrepen wat een prestatie het was om al je tanden te behouden. Daarna had ze verder maar gezwegen.

Inmiddels was ze dichter bij de hoofdboort van Idlewild Hall. Haar geheugen werkte op een onhandelbare manier: ze vergat de helft van de namen van haar klasgenoten met wie ze samenleefde, maar ze herinnerde zich wel welke illustratie er stond op het voorblad van een oud exemplaar van *Blackie's Girls' Annual* dat ze op een plank in de slaapzaal had gevonden: een meisje in een jaren-twintigjurk met lage taille die met een speelse hond op een heuvel liep terwijl ze haar hand boven haar ogen hield en de wind door haar haren blies. Ze had die illustratie zo vaak bekeken dat ze erover had gedroomd, en zelfs nu kon ze zich er elke pennenstreek

van herinneren. Haar fascinatie voor het plaatje kwam gedeeltelijk voort uit de onschuld ervan, de gave roomblanke huid van het getekende meisje, dat haar hond kon uitlaten zonder zich druk te hoeven maken over artsen, tanden, zweren, korsten of alle andere dingen die zij in haar hoofd had begraven, dingen die plotseling naar de oppervlakte kwamen om daarna weer in de duisternis te verdwijnen.

Ze hoorde geen enkel geluid achter zich, maar ineens wist ze het. Zelfs met de wind in haar oren en het geluid van haar eigen voeten, was er een ruis van iets, een fluistering waar ze kennelijk op gespitst moest zijn, want toen ze haar hoofd ditmaal omdraaide, waarbij haar nek protesterend kraakte, zag ze de gestalte. Die was net op het hoogste punt van de heuvel die ze zelf zojuist af was gelopen en begon aan de afdaling.

Nee. Ik ben als enige uit de bus gestapt. Verder was er niemand.

Maar ergens had ze het geweten, of niet soms? Ja, ze had het geweten. En dat was de reden dat ze al bijna rende, terwijl haar knokkels en haar kin gevoelloos werden van de kou. Nu spoorde ze zich aan tot een sukkeldrafje waarbij haar hand bijna van het handvat van de koffer gleed toen die tegen haar been sloeg. Ze knipperde verwoed met haar ogen tegen de invallende duisternis, waarbij ze haar best deed om vormen en oriëntatiepunten te onderscheiden. Hoe ver moest ze nog? Zou ze het halen?

Weer keek ze even achterom. Door de mist van duisternis heen zag ze een lange, zwarte rok, de smalle taille en schouders, het gaasachtige deinen van een sluier die zwaaide in de wind, voor het gezicht van de gedaante. Onzichtbare voeten die bewogen onder de zoom van de rok. De details waren nu zichtbaar omdat de gestalte dichterbij was gekomen. Die hield een wandeltempo aan, maar naderde behoorlijk. Elke keer dat ze omkeek, was de gestalte weer wat dichterbij haar. Het gezicht achter de sluier was niet te zien, maar het meisje wist dat ze werd bekeken, dat de verborgen blik op haar was gericht.

In paniek veranderde ze abrupt van richting waarbij ze de weg verliet en het bos in dook. Er was geen pad en ze baande zich traag een weg door dicht struikgewas, waarbij de dode stengels van onkruid door haar kousen heen in haar benen prikten. Binnen enkele seconden kon ze de weg achter zich niet meer zien. Ze gokte erop dat ze de goede kant op ging en hoopte dat ze in een rechte lijn naar het sportveld liep. Het terrein vertraagde haar. Het zweet liep in dunne straaltjes tussen haar schouderbladen door en doorweekte het goedkope katoen van haar blouse, die tegen haar huid bleef plakken. De koffer was log en zwaar, en al snel liet ze hem vallen om zich sneller door het bos te kunnen bewegen. Er klonk geen enkel geluid, behalve het raspende gehijg van haar eigen ademhaling.

Toen ze haar enkel verdraaide, schoot er een scherpe pijn langs haar been omhoog, maar toch rende ze door. Haar haren raakten los uit haar haarspelden, en de takken die ze uit haar gezicht duwde schramden haar handpalmen, maar ze bleef rennen. Voor haar stond het oude hek dat het terrein van Idlewild omheinde. Dat was verrot en kapot, dus gemakkelijk om doorheen te komen. Achter haar klonk geen geluid. Maar toen ineens wel.

Mary Hand, Mary Hand, dood en begraven onder de zoden van het land...

Sneller, sneller. Zorg dat ze je niet te pakken krijgt, dacht het meisje.

Ze zegt dat ze je vriendin wil zijn...

Voor haar werd het bos minder dicht en het parelachtige licht van de halvemaan verlichtte de open plek van het sportveld.

Maar laat haar niet binnen, dat stuk venijn!

De longen van het meisje brandden en er ontsnapte een snik aan haar keel. Ze was er niet klaar voor. Echt niet. Ondanks alles wat er was gebeurd – of misschien juist daarom. Haar bloed pompte nog steeds rond, en haar kapotte lichaam rende nog steeds voor haar leven. Maar in een moment van pure, duistere helderheid begreep ze dat het allemaal voor niets was.

Ze had altijd geweten dat monsters echt bestonden.
En nu waren ze hier.
Het meisje tuurde de duisternis in en slaakte een gil.

Barrons, Vermont
November 2014

Door het schelle geluid van de mobiele telefoon schrok Fiona wakker in de bestuurdersstoel. Ze schoot naar voren, zette haar handen schrap tegen het stuur en staarde naar de zwarte voorruit.

Ze knipperde met haar ogen en concentreerde zich. Was ze in slaap gevallen? Ze wist nog dat ze de auto in de grindberm van Old Barrons Road had geparkeerd zodat ze een tijdje in de ononderbroken stilte kon nadenken. Blijkbaar was ze ingedut.

De telefoon ging opnieuw. Ze veegde snel met een hand langs haar ogen en wierp een korte blik op het ding dat op de bijrijdersstoel lag, waar ze het had neergegooid. Het scherm gloeide op in de duisternis. Jamies naam, en de tijd: drie uur 's nachts. Het was de dag waarop Deb veertig zou zijn geworden als ze nog had geleefd.

Ze pakte de telefoon en nam op. 'Jamie,' zei ze.

Aan de andere kant van de lijn klonk zijn stem als een laag gegrom, nog half slaperig en verwijtend: 'Ik werd wakker en toen was je weg.'

'Ik kon niet slapen.'

'En dan ga je er zomaar vandoor? Jezus nog aan toe, Fi. Waar ben je nu?'

Ze deed het portier open en zwaaide haar benen de kille buitenlucht in. Ze wist dat hij boos zou zijn, maar daar kon ze niets aan doen. 'Ik sta nu op Old Barrons Road. Ik heb de auto in de berm gezet, onder aan de heuvel.'

Jamie zweeg even, en ze wist dat hij in gedachten naging welke datum het was. Debs verjaardag. 'Fi.'

'Ik was van plan om meteen naar huis te gaan. Echt.' Ze stapte uit de auto en ging staan, waarbij haar verkrampte benen protesteerden. De koude wind maakte haar ruw wakker en blies haar haren door elkaar. Ze liep naar de kant van de weg en keek van links naar rechts terwijl ze haar vrije hand in de zak van haar windjack stopte. In de richting van waaruit ze was gekomen zag ze het bewegwijzeringsbord waarop stond dat Burlington achtenveertig kilometer verderop lag en kon ze de vage lichtjes van een benzinstation met vierentwintiguurservice boven op de heuvel ontwaren. Ze wist dat er achter de heuvel, buiten haar blikveld, een kruising was met North Road, met een wirwar aan fastfoodrestaurants, nog meer benzinstations en een paar hoopvolle filialen van grote winkelketens. Aan de andere kant, vóór de motorkap van de auto, was enkel duisternis, alsof Old Barrons Road zo van de aardbodem verdween.

'Je had niet naar huis hoeven gaan,' zei Jamie.

'Dat weet ik wel,' antwoordde Fiona. 'Maar ik was rusteloos en ik wilde jou niet wakker maken. Dus toen ben ik vertrokken en een eind gaan rijden, maar toen ging ik nadenken.'

Hij zuchtte. In gedachten zag ze hem tegen de kussens leunen, gekleed in een oud T-shirt en een boxershorts terwijl de slanke spieren van zijn onderarm zich spanden op het moment dat hij met een hand in zijn ogen wreef. Om halfzeven begon zijn dienst. Ze had echt haar best gedaan om hem niet wakker te maken. 'Waar moest je dan aan denken?'

'Ik vroeg me af hoe druk het midden in de nacht op Old Barrons Road is. Je weet wel, stel dat iemand zijn auto langs de weg zet en

daar achterlaat, hoelang duurt het dan voordat er iemand langrijdt en die auto ziet staan? De politie heeft altijd gezegd dat Tim Christopher zijn auto hier met geen mogelijkheid zo lang onopgemerkt had kunnen laten staan. Maar dat zijn ze nooit echt nagegaan, of wel soms?’

En daar had je het: het akelige ding, de demon, dat ding dat naar de oppervlakte kwam en hardop werd uitgesproken. Het ding dat ze in de loop der jaren zo goed had leren onderdrukken. Het idee had al dagenlang aan haar geknaagd, in de aanloop naar Debs verjaardag.

Ze had geprobeerd om er niet over te beginnen, maar vannacht, toen ze de slaap niet had kunnen vatten, had ze haar gedachten niet kunnen onderdrukken.

‘Dit is ongezond,’ zei Jamie. ‘Dat weet je best. Ik weet dat je vaak aan je zus denkt. Ik weet dat je nog om haar rouwt. Maar om daadwerkelijk naar Idlewild te gaan... dat is iets heel anders, Fi.’

‘Ik weet het,’ zei Fiona. ‘Ik weet dat we dit al eens hebben besproken. Ik weet wat mijn therapeut vroeger vaak tegen me zei. Ik weet dat het twintig jaar geleden is. Ik heb echt geprobeerd om er niet door geobsedeerd te raken. Dat zweer ik.’ Ze probeerde de smekende klank uit haar stem te weren, maar die was toch te horen. ‘Luis-ter gewoon even naar me. Oké?’

‘Oké,’ antwoordde hij. ‘Vertel.’

Ze slikte even. ‘Ik ben hiernaartoe gereden en ik heb mijn auto langs de kant van de weg geparkeerd. Ik heb hier’ – ze keek op haar horloge – ‘een halfuur gezeten. Een halfuur, Jamie. En er is geen enkele auto voorbijgekomen. Niet één.’ Volgens haar eigen berekening had ze hier drie kwartier gezeten, maar ze was een kwartier onder zeil geweest, dus dat telde ze niet mee. ‘Hij kan hier hebben geparkeerd en het hebben gedaan. Door het bos is het maar tien minuten lopen naar het sportveld van Idlewild Hall. Hij zou tijd genoeg hebben gehad.’

Aan de andere kant van de lijn hoorde ze Jamies ademhaling.

Ze waren inmiddels een jaar samen – een feit dat haar af en toe nog steeds verbaasde – en hij wist wel beter dan om nu met de gebruikelijke holle frasen aan te komen. *Het doet er niet meer toe. Daar krijg je haar niet mee terug. Hij zit al in de gevangenis. Het is al twintig jaar geleden. Je moet verdergaan met je leven.* In plaats daarvan zei hij: ‘In 1994 zag Old Barrons Road er anders uit. Toentertijd was de oude drive-inbioscoop aan de oostkant van de weg nog open. Die had in de jaren negentig weliswaar bijna geen klandizie meer, maar er kwamen daar vaak tieners om te feesten, vooral rond Halloween.’

Fiona slikte het protest in dat ze in haar keel voelde opwellen. Jamie had gelijk. Ze draaide zich om en tuurde in het donker naar de overkant van de weg, naar de plek waar de oude drive-inbioscoop had gestaan en tegenwoordig een verlaten kavel was. Het grote bioscoopdoek was al lang geleden weggehaald, het kraampje waar vette popcorn werd verkocht was met de grond gelijkge maakt, en nu was er achter de bomen alleen een modderige open plek met welig tierend onkruid. Ze herinnerde zich dat ze haar ouders als kind had gesmeekt om met Deb en haar naar de drive-inbioscoop te gaan, omdat ze met haar kinderlogica had gedacht dat het een spannende ervaring zou zijn, een wonder voor de zintuigen. Ze had al snel ontdekt dat het onbegonnen werk was. Haar intellectuele ouders zouden net zomin met hen naar de drive-inbioscoop gaan om *Beverly Hills Cop II* te zien als dat ze een wandeling op de maan zouden gaan maken. Deb, die drie jaar ouder en wijzer was, had enkel haar hoofd geschud en haar schouders opgehaald bij het zien van Fiona’s teleurstelling. *Wat had je dan gedacht?* ‘Op een donderdag in november zullen er niet veel tieners bij de drive-inbioscoop zijn geweest,’ zei ze.

‘Maar er waren er wél een paar,’ zei Jamie met de eenvoudige logica van iemand wiens leven niet aan stukken was gescheurd. ‘En geen van hen kon zich herinneren Christophers auto te hebben gezien. Dat is allemaal nagetrokken tijdens het onderzoek.’

Fiona voelde de vermoeidheid achter haar ogen kloppen, gevolgd door een scherpe energiescheut waardoor ze niet stil kon blijven staan. Ze draaide zich om en liep met grote passen het duister in, weg van de heuvel en de verlichting van het benzinstation, naar de duisternis aan de voorkant van de motorkap van haar auto, aan de andere kant van Old Barrons Road. 'Ja, logisch dat jij ervan uitgaat dat ze alles hebben nagetrokken,' zei ze tegen Jamie, met een stem die scherper klonk dan haar bedoeling was geweest. 'Jij bent politieman. Dat móét jij wel geloven. Als er in jouw wereldje een meisje wordt vermoord, dan komen de knapste koppen van Vermont bij elkaar om de zaak op te lossen en de slechteriken achter de tralies te krijgen.' Haar wandelschoenen knarsten over het grind langs de kant van de weg en de wind drong door de pijpen van haar spijkerbroek. Ze sloeg de kraag van haar jack op toen er een koude rilling door haar heen ging en een ijzige windvlaag door de lagen van haar kleding heen trok.

Jamie liet zich niet door haar provoceren, een eigenschap van hem die haar tot waanzin dreef. 'Fiona, ik wéét dat ze alles hebben onderzocht, omdat ik het dossier heb gelezen. Meer dan eens. En dat heb jij ook gedaan, tegen alle regels en voorschriften van mijn beroep in. Het staat allemaal vermeld in het moorddossier. Zwart-op-wit.'

'Ze was jouw zus niet.'

Hij zweeg even, als erkenning van haar woorden. 'Tim Christopher is in staat van beschuldiging gesteld,' zei hij. 'Hij heeft terechtstaan voor de moord op Deb en hij is ervoor veroordeeld. Hij zit al twintig jaar in een extra beveiligde gevangenis. En, Fi, jij staat nog steeds op Old Barrons Road om drie uur 's nachts.'

Hoe verder ze liep, hoe donkerder het werd. Het was hier kouder, een vreemde bel lucht waardoor ze dieper in haar kraag dook terwijl haar neus gevoelloos werd. 'Ik wil weten hóé hij het heeft gedaan,' zei ze. In 1994 was haar twintigjarige zus gewurgd en vervolgens gedumpt in het midden van het voormalige sportveld op

het verlaten terrein van Idlewild Hall. Ze was achtergelaten liggend op haar zij, met opgetrokken knieën en open ogen. Haar blouse en haar beha waren opengescheurd, de stof en het elastiek stukgetrokken. Ze was voor het laatst gezien in haar studentenflat zo'n vijftig kilometer verderop. Haar vriendje, Tim Christopher, zat inmiddels al twintig jaar in de gevangenis voor het misdrijf. Hij had destijds beweerd dat hij onschuldig was en hield dat nog steeds vol.

Fiona was indertijd zeventien geweest. Ze stond er niet graag bij stil dat de moord haar familie had verscheurd en hoezeer die haar leven had beïnvloed. Het was eenvoudiger om aan de kant van de weg te staan en zich druk te maken over de vraag hoe Christopher het lichaam van haar zus had gedumpt, iets wat nooit helemaal duidelijk was geworden aangezien er op het voormalige sportveld en in het bos geen voetsporen waren aangetroffen, evenmin als bandensporen langs de kant van de weg. Het terrein van Idlewild was omgeven door een hek, maar dat was al tientallen jaren oud geweest en op veel plaatsen kapot. Hij had het lichaam makkelijk door een van de gaten kunnen dragen. Ervan uitgaande dat hij via deze kant was gekomen.

Jamie had gelijk. Hij ook altijd met zijn politie-denkrant, waarmee haar journalistieke denkrant constant overhooplag. Dit was een detail dat almaar bleef schuren over de zere plek, waardoor haar wond bleef bloeden, lang nadat alle anderen een verbandje om hun wond hadden gebonden en weg waren gestrompeld. Ze kon natuurlijk naar een hulpmiddel grijpen om zich staande te houden – alcohol of drugs zouden het gemakkelijkst zijn – zodat ze mee kon strompelen met de rest. Ze bleef echter rillend naar de bomen staren terwijl ze dacht: *Hoe is het hem verdomme gelukt haar daarnaartoe te dragen zonder voetsporen achter te laten?*

Ze hield de telefoon nog steeds bij haar oor. Aan de andere kant van de lijn kon ze Jamie horen, die afwachtte.

‘Je veroordeelt me,’ zei ze tegen hem.

‘Nee, echt niet,’ protesteerde hij.

‘Ik hoor het aan je ademhaling.’

‘Maak je nou een geintje?’

‘Ik...’ Ze hoorde het knerpen van een voetstap achter zich en verstijfde.

‘Fiona?’ vroeg Jamie, alsof hij het door de telefoon had gehoord.

‘Sst.’ Het geluid kwam instinctief over haar lippen. Ze bleef roerloos staan en hield haar hoofd schuin. Ze stond nu bijna in volledige duisternis. Idlewild Hall, de voormalige kostschool voor meisjes, was in 1979 gesloten en lag er sindsdien verlaten bij. Lang voor Debs dood waren de poorten gesloten en was het terrein overwoekerd geraakt. Hier, aan het eind van de weg, bij de poort van de oude school, was geen verlichting. Niets anders dan wind in de bomen.

Ze draaide zich stijfjes om. Het geluid was onmiskenbaar geweest, een voetstap op het grind. Als er een griezels uit het bos kwam, had ze geen wapen om zichzelf mee te verdedigen. Dan kon ze alleen door de telefoon tegen Jamie schreeuwen en er het beste van hopen.

Ze staaarde de donkere stilte in achter zich en keek naar de laatste stervende, glimmende blaadjes aan de inktzwarte bomen.

‘Wat is er godverdomme aan de hand?’ blafte Jamie. Hij vloekte nooit, behalve wanneer hij ergens van geschrokken was.

‘Sst,’ zei ze opnieuw tegen hem. ‘Er is niemand. Het is niets. Ik dacht dat ik iets hoorde, dat is alles.’

‘Moet ik jou nou echt vertellen,’ zei hij, ‘dat je moet maken dat je wekomt van een donkere, verlaten weg midden in de nacht?’

‘Is het jou ooit opgevallen dat Old Barrons Road iets griezeligs heeft?’ vroeg ze. ‘Ik bedoel, ben jij hier weleens geweest? Het is een beetje eng. Net alsof er iets...’

‘Ik heb hier echt schoon genoeg van,’ zei Jamie. ‘Ga terug naar je auto, stap in en rijd naar huis, anders kom ik je halen.’

‘Ik ga al, ik ga al.’ Haar handen tintelden, zelfs de hand die aan haar telefoon was vastgevroren, en ze voelde nog steeds een golf nerveuze adrenaline langs haar ruggengraat omlaagtrekken. *Er*

was wél een voetstap geweest. Een echte. De heuvel werd vanaf dit punt aan het oog onttrokken door bomen, en plotseling verlangde ze naar de troostende aanblik van de tl-lampen van het benzine-station. Ze zette een stap, maar realiseerde zich toen iets. Ze bleef staan, draaide zich opnieuw om en liep snel naar de poort van Idlewild Hall.

‘Ik mag hopen dat wat ik nu hoor jouw voetstappen zijn die teruglopen naar je auto,’ zei Jamie dreigend.

‘Er was daar een bord,’ zei Fiona. ‘Ik heb het gezien. Het hing aan de poort. Dat was er eerst niet.’ Ze liep er dicht genoeg naartoe om de letters in het donker te kunnen lezen.

ALWEER EEN PROJECT VAN MACMILLAN CONSTRUCTION, LTD.

‘Jamie, waarom hangt hier een bord waarop staat dat er aan Idlewild Hall wordt gebouwd?’

‘Omdat dat zo is,’ antwoordde hij. ‘Met ingang van volgende week. Het perceel en het gebouw zijn twee jaar geleden verkocht en de nieuwe eigenaar gaat er nu mee aan de slag. Als ik het goed heb begrepen, willen ze het gaan restaureren.’

‘Restaureren?’ Fiona knipperde met haar ogen naar het bord terwijl ze probeerde de informatie tot zich te laten doordringen. ‘Wat willen ze er dan van maken na de restauratie?’

‘Een nieuwe school,’ antwoordde hij. ‘Ze gaan het opknappen en er weer een kostschool van maken.’

‘Ze gaan wát?’

‘Ik wilde het niet ter sprake brengen, Fi. Ik weet wat die plek voor jou betekent.’

Fiona deed een stap naar achteren terwijl ze naar het bord bleef kijken. *Restaureren*. Er zouden weer meisjes gaan sporten op het veld waar Debs lichaam had gelegen. Ze zouden nieuwe gebouwen neerzetten, oude gebouwen slopen, een parkeerterrein toevoegen en eventueel de weg verbreden. Dit hele landschap, dat hier twin-